

sa, no't don frisança? Vaja Andreu; tú ho dissimules, pèr durme-la contra, o no, tens el cor com els demés.

Ell, estirant-se, i somrient mofeta. — Però no siguis babaia, dona, que tot això que m'has dit, molt ben dit, és cert, en total... res; ni del cel, ni de les flors, ni del só de la campaneta, son coses que'n puguis posar-ne un troç a l'olla.

Ella, imperiosa. — Calla, calla que amb tú no'm podré entendre mai; ara ho veig. Et considero ben desgraciat mentres vegis la vida sols pel cantó mesquí, tant plè de vulgaritat. (Pausa) Enlaira el teu esperit algunes vegades, perque's purifiqui del fant de la terra; enlaira ton cor com el pensament, vers lo més enlà de la materia i et semblarà la vida més plaenta; enlaira...

Ell, ràpid. — Mira, lo que voldria enlairar fóra una copa de «Moët» extra, d'aquell que retorna a un malalt.

Ella abstreta, com si no'l sentís, continua — Contempla a la terra, com s'ens mostra flòrida i odorosa, i entona com jo faig anteriorment, un himne al creador de tot lo més sublim i lo més bell, qu'és la vida!

Ell, amb catxassa. — Florença no t'hi amoïnis que no en treuràs res; la realitat s'imposa i hi ha que satisfer-la; la realitat de la vida, és la gana... I a propòsit, com està el sopar?

Ella, aixecant enlaire la doïcesa del seu esguard. — Ah, Senyor que patirem!

Après, dirigint-se an ell, frenètica, nerviosament encisadora. — Sempre seràs pro-saic!

DANIEL FORNS I CARRERAS.

Barcelona, mes de Juny del 1919.

ADVERTENCIA. — Tots quants treballs publica «Germanor», son ineditos.

INGÈNUA

Merescuda lloança, a una angelical malgratonca
(Vell recull record d'un temps que fou)

Escólta, preuát tresor
qu'embelles a la vila:
sé un cor qu'et vigila,
i sent per tu, ver amor.
Sabs de tú lo qu'el complau
sols fruïrne el perfúm
que llençes com far de llum
qu'embauma i fins atrau?
Pensaràs — ... els ulls potsé?
o be el ben fet nacét;
els llavis de pinyonét,
o'el rostre? — No hu sé.
Per el bust perfeccionat?,
Per ésser modelada?,
¿Per ésser estimada
d'un que viu ilusionat?
Creuràs — per picardia
o per la gracia que tens
o pel's teus bons sentiments?
Més es, qu'aquell cor guia!!
N'es per l'INGENUITAT,
no hi posis cab recel;
ella 't fa boçi de cel,
i retrat candorisat.
La pulcra sinceritat
qu'el teu bell ser adorna,
en fá de ta persona
la majestuositat.
Si t'esculptoral cara
fa glatir-ne aquell cor,
la teva suma pudor,
fa glatir mes encara.
Amb tanta realitat
del teu magnánim ser,
ets digna, d'un cor sincer,
noblid d'ingenuitat.

Que felix qui obtindrà
d'els teus balsámics llavis,
lo bes que sens agravis,
per l'amor vos unirà.

TELURAC

ARXIU MUNICIPAL